

рець, и работяще. Той знаеше, какво всички погодбы между освоитель и покорены народы всякога трѣбва да ся свършаты на тщеть на послѣдны-ты. Спорядъ това не лъжеше ся съ никаквы надѣжды.

За Ясень нѣма що да рѣчемъ. Той само скривъ съ зѣбы, стиснъ си плѣсницѣ-тѣ и въздѣхнѣ, кога-то чу, какъ е прятъ братъ му въ двора.

VI.

Обстоятельства-та быхъ твърдѣ сгодны за наши-ты братія въ Цариградъ. Петра да разгласятъ. Като че ли го е само-то небо пратило съ свое-то умѣрено родолюбіе, и струваше ся като че ли е парочно створенъ да бѣде водитель на млади-ты господиновцы. А дѣто царь-тъ нему каза оныя думы, нему, а не другому, това бѣ, като че ли промышль на него е показалъ съ прѣсть: тоя е мой-тъ избранный! Па ако и да останѣхъ думы-ты безъ послѣдныцы, нѣ отъ другъ странъ спорядъ това Петръ пакъ останъ прѣзъ всичкѣ-тѣ зимѣ юнакъ на всички-ты дружества. Него окрѣжавахъ. Между мѣжскы-ты имаше прятелы и слѣпы хвалителы. Госпожицы-ты хвърляхъ на него чувствителны погляды. Коморникъ-тъ бѣ радъ да го вѣвлѣче въ явыя службѣ и толкъсь пѣти выкаше внука си да встѣпи въ ряда на придворны-ты. Нѣ Петръ отбиваше това отличіе, отлагаше го отъ днесъ за утрѣ, защо-то Ясень му е рѣкль:

— Иди на всѣкъдѣ, разгледай всичко, нѣ съ нищо ся не обвязвай.

Оттукъ може да ся сѣди какво братія-та подпѣлно ся слагахъ.

Петровый-тъ мягкъ характеръ не бѣ слабъ. Не бѣ